

giver Børn, Fattialemmen, Almisselemmer og Fledføringer. Dette vil gøre, at de ikke behandles som frie Mænd, men som sagt som Fledføringer, Almisselemmer og Fattialemmen — det er Hovedsagen. Det er ikke det, som den højtberedte Minister flere Gange har fremhævet, at man maa se paa Virkningerne af denne Understøttelse, og naar det ikke har samme juridiske Virkning som Fattighjælp, saa er det ikke Fattighjælp. Om en gammel Mand kan gaa hen hvert 3dje Aar og stemme paa en Folketingskandidat, det kan en Mand sætte megen Pris paa, det kan være ham meget magtpaaliggende; men det er ikke Hovedsagen, det er ikke noget, som bestemmer denne Mands hele Livsførelse; det at vælge indtræder kun en Gang hvert 3dje Aar; men ellers mister den Mand al Myndighed mellem sine Medborgere. Det, at han ikke kan raade over en eneste Dre, ikke med Hensyn til de nok saa bestedne Penge, selv under eget Ansvar, kan afgøre, hvilke Fornødenheder de skulle bruges til, det, at man saaledes efter faderligt Støn tager Bestemmelse om hver enkelt Ting, han trænger til, er at sætte ham udenfor Samfundet af frie Mænd her i Landet. Altsaa, Hovedpunktet i dette Forslag er, om han paa denne Maade skal behandles som Hospitalslem og Fattialemmen eller om han skal behandles som fri Mand. Dette sætter jeg for mit Vedkommende ti Gange mere Pris paa end Spørgsmaalet om Balgret. Jeg siger, at naar de behandle en Mand saaledes, saa giver jeg ikke meget for Balgretten, naar han paa den Maade skal ydmygges og sættes ned i 2den Klasse, som man her gør. Hvis imidlertid de Herrer paa dette Punkt skulle være saaledes bundne, eller deres Overbevisning skulde være saaledes, at de nu anse dette for en attraktiv Stilling for værdige trængende, saa er der ikke noget at gøre; men saa have vi dog endnu givet dem Udgang til at udelade Aflyt, saa at den vedkommende selv kan bestemme sin Bopæl, hvor han vil opholde sig, at han kan blive i sin egen Familie, naar han har mere Vlyt til det end i et jaadant Opholdssted. — Fra andre ærede Medlemmer er der stillet et Forslag i lignende Retning som dette, et Forslag, som gaar ud paa, at vedkommende, naar han vil, selv kan forlade Aflyt; men det bliver ogsaa Resultatet af, at de vedtage vort Forslag. Naar den Myndighed, som Forslaget giver Kommunalbestyrelsen til at sætte vedkommende i et Aflyt, ophæves, saa er det jo dermed ikke givet, at man ikke kan have disse Aflyt, og at de gamle ikke komme i Aflyt; men det er afhængigt af, hvad alle Parter blive enige om.

I det næste Endringsforslag til § 6 søge vi Ordene: „hans Forhold blive uforandrede“ ombyttede med: „han fremdeles er trængende“. Det er stillet nærmest for at fremkalde en Udtalelse fra Ministeren om, hvad der egentlig skal forstås ved disse Ord: „hans Forhold blive uforandrede“. Er Meningen ikke den, som vi have søgt at udtrykke her saaledes, at han beholder, hvad han en Gang har faaet, saalænge han overhovedet faar Understøttelse, er trængende? Eller er det Meningen, at hans Forhold i alle mulige Retninger skal være Genstand for Undersøgelse, saa at Kommunalbestyrelsen efter Resultatet af denne Undersøgelse kan forhøje eller nedsætte hans Understøttelse i Fremtiden. Jeg har anset det for muligt, at Meningen i Virkeligheden ikke var nogen anden end den, vi her have udtrykt, at, naar en har faaet en Understøttelse, beholder han den, saalænge han er under Understøttelse, saa at, hvad man vilde forbeholde sig, kun er, at selvfølgelig hvis Manden modtog en Arv eller vandt i Lotteriet, og altsaa Trængen ophørte, saa gif han ud. I saa Fald vilde der ikke være nogen Forandring ved vort Endringsforslags Vedtagelse. Vort næste Endringsforslag til § 6 gaar ud paa i andet Stykke anden Linie at udelade Ordene: „eller skulde han forsøge, hvad han faar i Understøttelse“, saa kan Understøttelsen bortfalde. Tanken i denne Endring vil formentlig være saa klar, at jeg ikke behøver nærmere at dvæle derved. — Endelig anaar vort sidste Endringsforslag Appellen. Med Hensyn til Appellen er Forslagets Regel den, at der kan appelleres fra begge Parter, baade fra Kommunen og fra den fattige, til Amtmanden, Overøvrigheden, men kun af Kommunen til Indenrigsministeren. Vi have ment, at det burde vendes om, at det snarere burde være den fattige, man giver denne yderligere Appelret, saaledes altsaa, at begge Parter kunne gaa til Amtmanden, men kun den fattige til Indenrigsministeren. Det er en Forandring, jeg henstiller til ærede Medlemmers Humanitetsfølelse. Vi henstille, om ikke ogsaa ærede Medlemmer ville mene, at det kunde være det rigtigste, at man snarere besyttede den svagere Part i Forholdet end den stærkere. Det er disse Endringsforslag, jeg altsaa her tillader mig at anbefale.

Jeg skal slutte, som jeg begyndte, med at sige, at selv om disse Endringsforslag skulle blive vedtagne — jeg tør ikke sige, at jeg egentlig har noget afgjort Haab om, at der er Udsigt dertil, men selv altsaa om dette skete — vilde jeg ikke derfor anse dette Lovforslag for andet og bedre end det, jeg